

El dia de demà

Una gallina vella i sàvia explica als seus néts un història ben interessant i curiosa.

- Ai, si us explico tota la veritat! Quan jo era petita, la mare em transmetia a través del seu cos, escalfor, amor i... futur. Jo em sentia molt acollida dins el meu ou, alegre i tranquil·la. Amb les seves potes ens giraven a mi i a les meves germanes cada matí i cada tarda amb delicadesa. Estava sempre per nosaltres i només marxava vint minuts al dia per menjar. Jo i les meves germanes gaudíem vint-i-un dies de la nostra vida de la companyia constant de la nostra mare.
- I què va passar després de covar els vint-i-un dies?
- Espereu-vos néts meus. Ja vaig, ja vaig!
- Àvia... t'estem escoltant.
- Finalment, al cap de vint dies la mare estava nerviosa, molt nerviosa. Si tot anava bé l'endemà naixeríem. Esperàvem una nit més i... Al cap d'unes hores ens va créixer una calcificació al bec. Vam començar a trencar la closca i... a gaudir del món exterior!
- I...què més, que més?
- Als nostres ulls es reflectien les plomes de la mare. Les meves germanes i germans i jo, ens sentíem molt bé al costat de la mare... Quins records...!
- I ara els humans, tot ho volen fer amb presses.
- Què vols dir, àvia?
- Antigament tot era manual, i ara tot és ràpid i mecànic, més estressant. Quan una gallina és fecundada, uns homes amb barrets, granota blau clar i unes botes negres i altes, agafen els ous que pon. Els posen en caixes i els porten a una incubadora gegantina amb uns aproximadament cinc-cents ous més.

- Òndia!
- Al matí i a la tarda, en comptes de girar-los la seva mare, unes màquines automàtiques controlades per ordinador, giren l'ou, sense delicadesa i sense amor. L'escalfor de la mare la reemplacen amb unes bombetes enormes: no senten ni alegria ni tendresa. Se senten sols. Quan passen els vint-i-un dies, neixen entre ferros, i la primera visió exterior que tenen són aparells electrònics. Ràpidament uns altres homes els agafen i els porten a una granja, pot ser a la granja d'on van venir o potser a una altra lloc. Amb altres gallines que no coneixen, que no han format part de la seva vida i que no les han estimat ni cuidat...

Els pollets se l'escolten amb el bec obert i els ulls molt grossos.

- Però al final ja s'acostumen, troben altres pollets d'altres indrets amb els quals es fan amics i comparteixen la vida. Jo crec, que també se n'ha d'aprendre de les separacions.
- Ostres àvia, quina història més interessant!
- Doncs aquesta és la història que us havia d'explicar, i vull que quan sigueu grans vosaltres també els hi expliqueu als vostres néts.